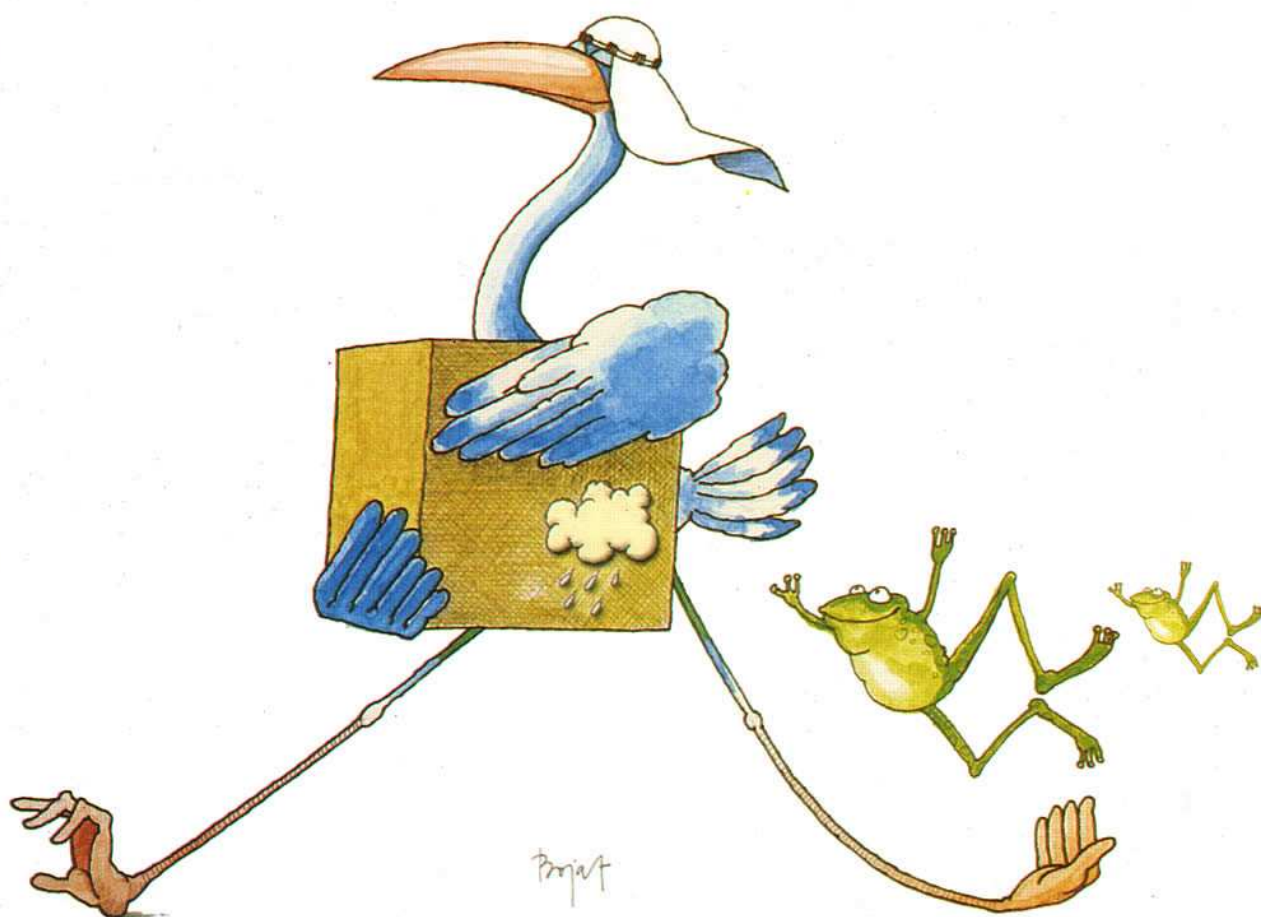

ŽUČ

HUMORISTIČKA ZAVISNA NOVINA

Godina: **trinaesta** Serija: **F** Broj: **9**
Cijena: **s festivalskim popustom 1€**

Nije nama loše koliko mislimo!
Koliko mislimo – nama je dobro!?
Vladimir Dramićanin

Vladimir Dramićanin, Beograd KOLUMBO, KOLUMBO...

Kolumbo bi danas lako pronašao Ameriku.
Ima je na svim kontinentima.

Oče, grešio sam!
A, iz koje si stranke, sine?

Nekada je narod slobodu plaćao glavom.
A onda su se glave pojavile na novčanicama.

Danas sam jeo jučerašnji hleb
a sutra ću današnje novine.

Mi smo za promenel!
Poćemo od vašeg lićnog opisa.

Hvala vam što
ste mi isplatili
platu!
Ma, hajte, nije
to ništa!

Sinoć sam u krevetu ženu podsetio na neke stvari.
Nismo platili struju, vodu...

Stari Egipćani su mumificirali svoje vladare.
Ali, mi imamo predivne žive primerke.

Batina je iz raja izašla.
Na praktičnu nastavu.

IZMEĐU DVA ZLA

Ne moramo birati između dva zla.

Ima ih mnogo više.

Suprug i TV gledalac
posljednji saznaju.

Naučnici su humaniji od političara.
Eksperimentišu na životinjama.

Ne držite ih za riječ.
To je jedino što nemaju.

Papagaj je jedina ptica koja govori.
Zato je, za svaki slučaj, iza rešetaka.

Da bi vlada pala
mora se popeti.

Izgubio sam svoje "ja".

Molim vas, oslovljavajte me sa „vi“!

Optimista živi u nadi,
a pesimista u bijedi.

Vuk na ovcu svoje pravo ima.

Ali i obaveze.

Jedino je padobranac
što više pada, sve bliži zemlji.

Radomir RACKOVIĆ

Čovjek koji se smije je čovjek koji se ne boji

Izdavač:

Bijeli Pavle

Kulturno-informativni centar Danilovgrad

Danilovgrad 81410, naselje Jastreb bb

tel. 069/033-117, 020/815-020

Žiro račun: 510-5707-88, CKB Podgorica

Poštarina plaćena u gotovom, honorari na veresiju.

Direktor i čelni urednik:
Dragan Mitov Đurović

Odgovornost kolektivna

– pojedinačna:

Radomir Racković

Urednik
za tekst:
Veljko Rajković

Urednik
za karikaturu:

Darko Drljević

Grafički
urednik:
Ratko Mugoša-Mugi

Priprema:

Bojan R. Popović

„Medeon” — Podgorica

S. Stanić i Chaelly

SUŠA...

*Dedo je umro
A baba se sprema
Crno mi se piše
Meni spasa nema.*

*Odoše penzije
Nema više ček
Bez đeda i babe
Mrtav sam čo'ek.*

DOBROTVORI

Vladimir Bulatović Buči, Novi Beograd

SATIRA ZA LAKU NOĆ

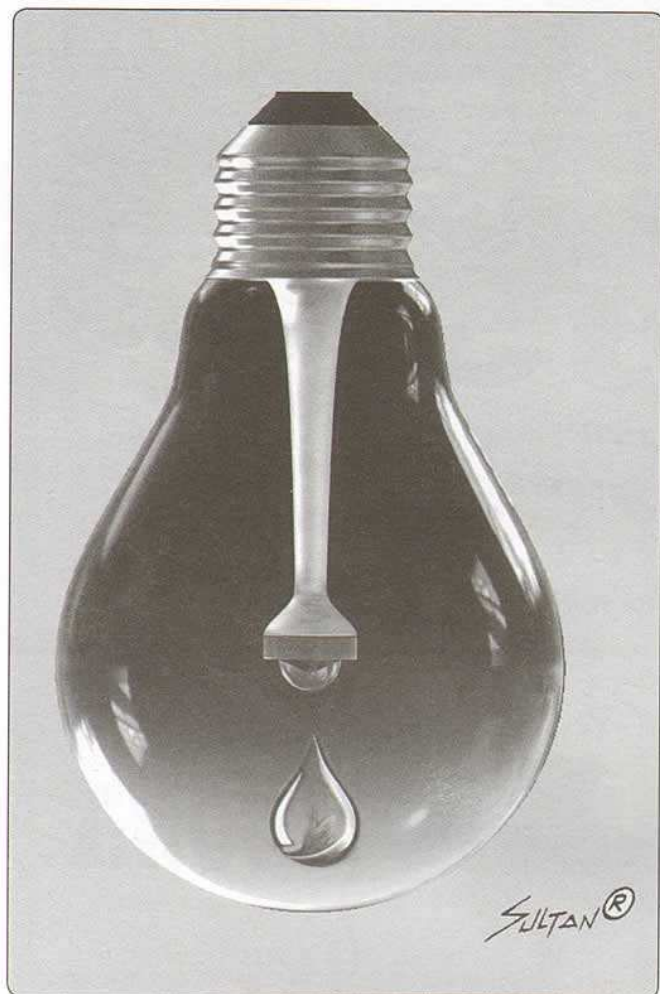
Ko običaju dovukao sam se sa posla kući u deset uveče.

U trpezariji, za stolom, sedela je četvorogodišnja devojčica sa kikicama i nešto šarala po kartonu. Moja ćerkica.

Ona se okrenu ka meni i gurajući mi svoj crtež u ruke reče:

– Vidi, tata, to si ti!

Uzeh karton i ugledah nešto što je ličilo na rascvetali krompir. Pomazih dete po glavici pa teškim korakom nastavih ka dnevnoj sobi.

Umoran sručih se na škripavu fotelju. Ćerkica mi skoči u krilo i zagrlila me.

– Tata, čitaj mi priču za laku noć.

Nešto me zažulja. Izdigoh se i rukom napipah pod dupetom knjigu. Na koricama je pisalo „Zbirka naših savremenih satiričnih priča”. Svako veče uspavljivao sam ćerku čitajući joj po jednu priču iz te knjige.

Nevoljno otvorih stranu obeleženu „ušima”. Jedva sam gledao na oči, ali ćerki se ne govori „ne mogu”. Počeh da joj čitam.

Najednom nas dvoje zakoračismo u fantastični, bajkoviti svet, svet zabave i bezbrižnosti. Kao pod anestezijom moje telo više nije bilo zgrčeno. Mišići mi se opustiše a lice mi ozari osmeh. Baš kao što obična, šućmurasta tkanina u rukama izvrsnog krojača može postati predivna, balska haljina, tako sada reči bez ikakve težine i ikakvog dubljeg smisla dobiše svoj pun značaj u perima vrsnih satiričara. Ređale su se aluzije, metafore, eufemizmi, parodije, jedna za drugom, svaka sjajnija od prethodne. „Divan li je ovaj fantastični svet bezbrižnosti!”, pomislih.

Čitajući dalje, kao pod jakom narkozom, učini mi se da letim. Poput ptice jezdio sam plavetnim nebom. Sunčevi zraci su mi grejali telo obraslo perjem, a blag vetar mi je razbarušivao čubicu na glavi.

Daleko u daljini uzdizali su se snežni vrhovi najviših planina. Zamahnuo sam jako svojim krilima hitajući ka njihovoj belini i veličanstvenosti. Baš kao u snu predoh neverovatnu razdaljinu za tren.

Na jednom vrhu dočekaše me bića slična meni. Bile su to čovekolike ptice. Nalik na ptice koža im beše obrasla perjem a imali su i krila i kljunove. Noge, šake, trupovi i oči behu im kao u ljudi.

– Dobro došao u naš satirični svet! – reče mi jedna čovekolika ptica.

Povedoše me u svoje selo. Primiše me tamo kao brata svoga. Iznesoše pred mene skroman obed sačinjen od par crvica i nekoliko zrnavlja. Izviniše mi se zbog svog siromaštva.

Zatim me povedoše u razgledanje svog sela. Usput su me seljani zabavljali pričajući mi svoje aforizme.

Njihova gnezda im behu trošna i jedva sklepna. Beše dosta prosaca po selu kao i napuštene dece, ali sve čo-

vekolike ptice behu razdragane i ve-sele.

Primetih kako svud unaokolo stoje postavljeni neveliki drveni kipovi nekog čovekolikog orla. Pred njima su se klanjale čovekolike ptice iz sela, i deca i odrasli.

Nad selom izdizao se najviši vrh planine, zaklonjen sivim oblacima. Nekoliko puta izvih kljun ka gore ali mi čovekolike ptice kazaše da to ne činim. Jedna mi reče, u poverenju, da tamo u džinovskom gnezdu žive čovekoliki orlovi. Reče mi da su oni gospodari ovog siromašnog ali bezbrižnog, satiričnog sveta. Kod njihovih vladara išlo se samo po pozivu.

Uveče sedosmo svi pokraj vatre. Slušali smo satirične priče čovekolikih ptica koje je kazivala jedna čovekolika sova dubokog i razgovetnog glasa. Ređali su se, jedan za drugim, banalni zapleti, šaljivi i blesasti likovi, koji su nas sve skupa držali u dobrom raspoloženju do dugo u noć.

Nakon toga selo utonu u san. Sve čovekolike ptice zahrkale. Lako i nečujno napustih gnezdo. Uputih se pravo ka najvišem vrhu, ka gospodarima ovog fantastičnog sveta.

Tamo me, pred džinovskim gnezdom, koje je podsećalo na ogromnu arenu, dočekaše čuvari, čovekoliki jastrebovi. Bez ikakvog povoda me napadoše. Koristeći se pogodnostima sna izbegoh napade njihovih oštih reči i provukoh se neuvređen do velikog gnezda.

Gnezdo beše sačinjeno od debelih posrebrjenih i pozlaćenih sajli, međusobno isprepletenih. Na samom centru tog džinovskog gnezda nalazila se ogromna statua. Beše to statua istog onog čovekolikog orla koga sam primetio dole u selu. Visoka desetak metara i izlivena od bronze, ostavila me je bez daha. Čovekoliki orao beše raširio svoja poput ogromnog plašta krila. Razjapljenog kljuna kao da je nešto poručivao svojim poštovaocima. Oštar pogled njegovih ljudskih očiju beše usmeren ka daljini, ka slobodnom beskrajnom nebu.

Zagledan u veličanstvenost bronzane statue ne primetih da sam dobio društvo i da mi se u potpunosti vratilo čovečiji oblik.

– Šta tražiš stranče u našem satiričnom svetu? – čuh graktav glas sa leđa.

Okrenuh se i videh ispred sebe grupu čovekolikih gavrana. Poput svojih ptičijih rođaka kakve možemo videti na našem svetu, oni počеше da grakću, ključaju vazduh razjapljenim kljunovima i da skakućući na svojim čovečijim nogama šire tamna krila.

– Želim da se upoznam sa vladarima ovog sveta. Želim da se upoznam sa čovekolikim orlovima! – odgovorih.

– Graaaa! Mi smo gospodari satiričnog sveta! Mi, čovekoliki gavrani! Svršili smo sa ljudima i orlovima, jednom za svagda! Graaaa! – zagraktaše oni kao jedan.

Vlado VOLAŠ

– Ko je onda ovaj od bronze izliveni čovekoliki orao kome se klanjaju vaši podanici? – upitah.

– Graaaa! On je njihov bivši vođa. Dole u selu njemu se i dalje klanjaju, ali nama služe. – reče mi jedan čovekoliki gavrani, crnji i od uglja.

– Vaši podanici su najbezbrži stvorenja koja sam ikada video! Voleo bih i ja da budem tako veseo i srećan. – rekoh.

– Služi nam i bićeš srećan kao i naši podanici iz sela. – rekoše mi čovekoliki gavrani pa potom zagraktaše svi u glas.

– Šta bi to trebalo da učinim da bih vam služio? – upitah.

– Trebalo bi da napišeš neki aforizam, satiričnu priču ili pesmu, i doneseš nam ih na uvid.

– Ali ja ne znam da pišem. – rekoh pomalo razočarano.

– Odlično! Ti bi bio savršen da nam služiš! Takvih nikad dosta! – reče onaj crnji i od uglja čovekoliki gavrani.

– Baš mi je krivo što nisam satiričar koji ne zna da piše... – uzdahnuh.

– Nemoj očajavati stranče, samo se trudi da budeš što više bezbrižan na svom svetu! Graaaa...

Trgoh se iz sna. Kao prikovan sedeo sam na fotelji u potpunom mraku svoje dnevne sobe. Osetih po vratu prijetnost ravnomernog, dečijeg dahtanja. Ručicama prebačenim oko mog vrata čerčica je spavala čvrstim snom. Polako je podigoh ne puštajući knjigu iz ruke. Pazeći da je ne probudim pažljivo, kroz polu mrak hodnika, prenesoh je u njenu sobu. Položih je na krevet, pokrih je jorganom i stavih joj njenog plišanog među pokraj usnule glave.

Vratih se potom u dnevnu sobu. Sedoh na fotelju, otvorih knjigu i bezbrižan stadoh da se uspavljujem satirirom za laku noć.

PRIČA

O

PRIČI

Papisao sam priču u kojoj nema nimalo duhovitosti. Šta će mi humor, kad smatram da je to nedostojno ozbiljnog književnog dela? Smeh je nepotreban dodatak priči, jer je usmeren na izazivanje jeftinog efekta. Moja priča je smrtno ozbiljna, jer govori o najvažnijim životnim temama. Glavni junak priče ništa ne preduzima, u strahu da ne bi ispao smešan. On ništa ne govori, jer ima loša iskustva sa sagovornicima koji su s njim zbijali šale. Moj junak sedi na visokom gvozdenom krevetu, u skromno opremljenoj sobi, s pogledom na ulicu kroz prozor sa metalnim rešetkama i razmišlja, razmišlja, razmišlja... On smišlja šta bi mogao da uradi, šta da kaže, kada pređe prag svojeg stana, a da ga ne ismejavu, ljudi koji su veseli, a samim tim i površni, plitki, raskalašni, nemoralni... Glavni lik zato razmišlja o prolaznosti života, o ovoj „dolini plača”, o jadu i čemeru i mucu svakidašnjoj. Njemu nije ni do čega veselog, jer misli o tome kako je život vrlo ozbiljan.

U mojoj priči nema ni satire. Nemoralno je kritikovati nešto što ne možemo da promenimo. Niko nije savršen, da bi delio lekcije svima oko sebe. A nije ni pristojno pisati o ljudima koji nisu prisutni. U našem društvu je i, inače, previše kritiziranja, a premalo konstruktivnosti. I šta da kritikujem, kad je svima sve jasno? Moja kritika ništa ne može da promeni.

U mojoj priči nema obrta, jer čitaocima je dosta iznenadnih promena u životu. Oni žele miran, ravan tok priče. Nema u mojoj priči ni poente, jer onda liči na vic, a to je daleko ispod mogeg književnog renomea.

Moja priča je veoma opširna, pošto se u njoj ne događa ništa dinamično, jer je to prolazno i efemerno. A mene kao pravog, ozbiljnog književnika interesuju samo večne, neprolazne teme.

Zbog svega ovoga, moja priča je od renomiranog žirija dobila još jednu veoma uglednu nagradu na konkursu za kratku humorističko-satiričnu priču!

Aleksandar ČOTRIĆ

FILOZOF

Kada sa susedima zategnemo odnose oni počnu da pucaju.

Udarili su na ministrovu čast. Bio je to vrlo nizak udarac.

Poslanik prima platu za petoricu. Toliko ljudi i predstavlja u parlamentu.

Tajkun ni za milion evra neće otkriti kako je zaradio prvi milion.

Sve što nam se dešava je neverovatno ali moramo da prihvatimo realnost.

Kada sam vidio stanje u bolnicama odlučio sam da glumim da sam zdrav.

Nemamo krizu identiteta. Znamo da smo niko i ništa.

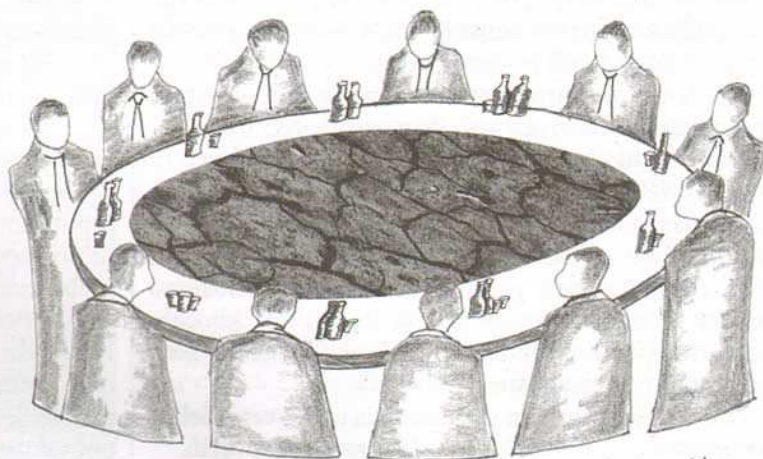

U zatvoru sam iz političkih razloga. Krao sam za svoju političku stranku.

Izgleda da sam postao filozof. Niko me ne razume kad govorim i pišem.

Aleksandar ČOTRIĆ

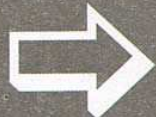

xxuncic ~ Charley ~

STATISTA

Lako je prepoznati zavisnike od vlasti.
Ne leće se.

Pred izbore su napravili novi most.
Pa, ko koga pređe.

Imamo jasan plan.
Radićemo po intuiciji.

On je uvek sa svojim narodom.
Jednom riječju – izgubljen čovjek.

Da li vam nedostaje demokratije?
Ne dosta je!

Istina nam se ne sviđa.
Imate li nešto lepše?

Naš Titanik je najkvalitetniji.
Još tone!

Kad platim režije
ostaje mi samo da statiram.

Ko tvrdi da smo nepismen narod!?
Gde to piše!?

Vama smo najviše obećali.
Vidi se da ste potencijal!

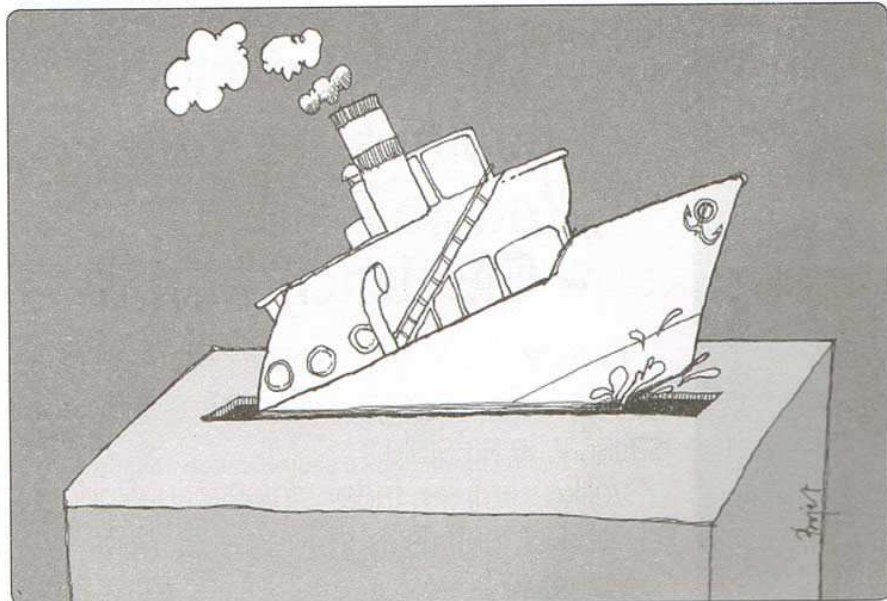
Slobodan SIMIĆ

PISMO
POLITIČKOM
PRIJATELJU

Đubre jedno!
Znam ja tebe, đubre, od samog početka!
Nije bilo pokvarenijeg i prevrtljivijeg čoveka na političkoj sceni.
A kako si počeo, tako si i nastavio.
Izdavao si prijatelje, razbijao stranke, lagao narod, krao pare.
Tebe je malo uhapsiti – tebe bi trebalo streljati za primer.
Nema do sada ni jedne jedine rečenice koju si rekao, a da nisi slagao.
Ti lažeš kako zineš.
Lažeš kao pas.
I laješ kao pas.
A ko laže, taj i krade.
Jaje s groba bi uzeo.
Rođenu majku bi prodao.

Ništa tebi nije sveto.
Iz oltara bi ukrao.
Ti si najnemoralniji političar svih vremena.
Tobom majke plaše decu.
Ti si sramota za srpski rod.
Ti si sramota i za ljudski rod.
Ko tebe sretne tri godine sreće nema.
Da se za zelen bor uhvatiš, i on bi se osušio.
Nema čoveka koji bi jednu lepu reč za tebe rekao.
Crnji si od crnog đavola.
Jadna je majka koja te rodila.
Ti si najveći izrod našeg naroda.
Zato te molim da mi hitno javiš hoćeš li sa nama u koaliciju?

Slobodan SIMIĆ

JOŠ JEDNO PRIZNANJE CRNOGORSKOM SATIRIČARU VELJKU RAJKOVIĆU

U elektronskom časopisu „OŠIŠANI JEŽ”, na portalu *osisanijez.uns.rs*, za AFORIZAM GODINE 2011, proglašen je aforizam crnogorskog satiričara Veljka Rajkovića, iz Podgorice.

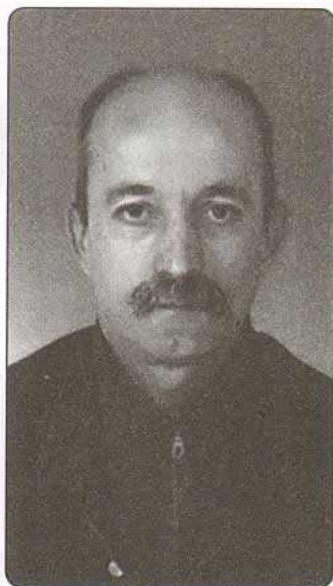
U protekloj godini Rajković je dobio nagradu „Radoje Domanović” – *Ekselencija satire*, kao najbolji inostrani satiričar, Prvu nagradu za satiričnu pjesmu na Međunarodnom konkursu za satiru u Paraćinu, a aforizmi su mu uvršteni u ANTOLOGIJU SLOVENSKE UMJETNOSTI objavljenoj u Poljskoj. Objavio je i dvije knjige satire: LJUDNICA – aforizmi i DARVINE, DARVINE... epigrami.

AFORIZAM GODINE, 2011

**Sa velikima sarađujemo
na principu reciprociteta.
Koliko oni požele,
toliko mi prežalimo.**

Veljko Rajković

SLIKA O VLADI

U mojoj porodici još jedemo tri puta dnevno.
Ja ručam!

Kod nas je istina odavno umrla.
A vlada je uvijek bila za istinu kao takvu.

Vlast je dokazala svoju humanost.
Od države je napravila ludnicu
kako niko ne bi ostao kratkih rukava.

Zahvaljujući vladi prepolovili smo dugove.
Pola ćemo vraćati mi, a pola unuci.

Sa velikima sarađujemo na principu reciprociteta.
Koliko oni požele, toliko mi prežalimo.

Zemlja će biti vraćena svima.
Prednost imaju oni koji su već jednom nogom u grobu.

U mojem srcu nema mjesta za taštu.
Nijesu to te komore!

Imam sliku o vladi: Hulje na platnu!

Najviše nehospitalizovanih bolesnika je
na internet odjeljenju.

Nijesmo zainteresovani za rat zvijezda.
Tamo ne može brat na brata!

Vlada je popravila sliku o sebi.
Pokvario se ton.

Tašta se, konačno, više ne pita u mojoj kući.
Kuću sam preveo na suprugu.

Veljko RAJKOVIĆ

Sa uručenja Nagrade, 22. 12. 2011. u Beogradu

Veljko Rajković dobitnik nagrade „Radoje Domanović” – Ekselencija satire

Plaketa „Radoje Domanović” za Veljka Rajkovića – Ekselencija satire /najbolji inostrani satiričar, je na stolu.

Veljko, koji je tada *stolovao* u Podgorici, prokomentarisao je to ovako: *Bolje ona, nego ja!*

BOJAN RAJEVIĆ

dobitnik „Vibove nagrade“

Aforističar sa Cetinja Bojan Rajević dobitnik je „Vibove nagrade“ za satiru za 2011., koju dodeljuje list „Politika“.

Prošle godine je diplomirao na Filozofskom fakultetu u Nikšiću, na Odsjeku za srpski jezik i južnoslovenske književnosti.

Rajević aforizme objavljuje u „Politici“, „Novostima“, elektronskom satiričniku „Etna“ iz Beograda i medijima u regionu. Dobitnik je nagrade za najbolje aforizme na XI Crnogorskom festivalu humora i satire u Danilovgradu, a prethodne dvije godine učestvovao je na Međunarodnom festivalu „Satira fest“, koji se održava u Beogradu. Ovih dana izašla je iz štampe knjiga aforizama MARATON NA KRATKE STAZE, u kojoj je predstavljeno stvaralaštvo šestorice vrsnih mladih aforističara, među kojima je i Bojan. „Vibova nagrada“ uručena je Rajeviću na svečanosti u zgradi „POLITIKE“, 8. marta, na dan rođenja Vladimira Bulatovića Viba.

ŽIVOTNI POZIV

Policija je ljuta na kriminalce.
Ne želi ništa o njima da zna.

Gubitnički potez je bio pametan
jer je povučen poslije dugog razmišljanja.

Neki ministri prolaze golgotu.
Znam jednog koji je razapet na nekoliko fotelja.

Pred zakonom su svi jednaki pa pendrek ne može
da razabere ko je kriv, a ko nije.

Predsjednik vladajuće partije me je pozvao da glasam
za njega. To je moj životni poziv.

Sve je više funkcionera punih kao brodovi.
To je znak jačanja crnogorske flote.

Volim da nosim odjeću u kojoj mogu komotno
da se osjećam. Recimo – čarapu na glavi.

Zdrav čovjek ima hiljadu želja
a bolestan samo jednu: da pobijedi na izborima!

CRNA REKA JE PRITOKA MRTVOG MORA

Da li je problem u pamćenju ili zaboravljanju?

Kome je bog otac – lako mu je biti. Daj ocu lopatu, pa ćeš videti svoga boga. Ako boga znate, što i mene s njim ne upoznate?! Što nije otišlo dozlaboga, otišlo je k vragu. Elem, kad je sve otišlo k vragu, duševni mir je došao sam od sebe. Zlo se piše, dobro će biti.

Bog i batina tipičan su primer ravnoteže straha. Netipična koalicija.

Otkad je otac izgubio kompas, služi se štapom (i lopatom!). A kome je štap pri ruci – ne oslanja se na pamet. Da batina nije iz raja utekla, ne bi joj leđa bila mesto boravka. Mada leđa ne veruju u priče da batina iz raja potiče.

Dok je batina imala dva kraja, nečemu smo se nadali. Ko se i dan-danji zanosi mišlju da „batina ima dva kraja“, iz Centra za rehabilitaciju „Crna reka“ nosi drugi utisak. Gde je batina vaspitna palica, batinaši su prosvetni radnici. I lopataši, naravno. U grudima batinaša srce ne kuca. Bijele batinaše bije zverski, a prebijeni nikako da izvuku naravoučenije.

Dok se batina razbacuje krajveima, istina se skuplja na sredini. Istina je lekovita. Zato je udarna pesnica dozira zardalom kašičicom. Kad se udarna pesnica stisne, manja je od šake jada. Neverni Toma je u pravu: „Kad nema zardale kašičice, opojno sredstvo dozira se lopatom.“ Više veruje lopati nego svojim očima. Jedna muka navika, sto lopata odvika.

Kada otac gasi žed za istinom, žedni piju batine. Zbog uverenja da se žed za istinom može utoliti samo batinom. Zato, braćo, pijme ga! Pravilo je službe: kad sevaju batine, ne pale se svetla. „Snimci su veoma potresni.“ Zato izoštrite sliku! Da vidimo mrlju na savesti društva (bratstva) lako ćemo.

Napadi na oca su bacanje prašine u oči. Da nije kako je, ne bi se prašina digla do očiju. I slegla. Istraga je u toku crne reke. Mi nismo – nosi nas struja. Nevinost se dokazuje na sudu. Svako je nevin dok se ne utvrdi.

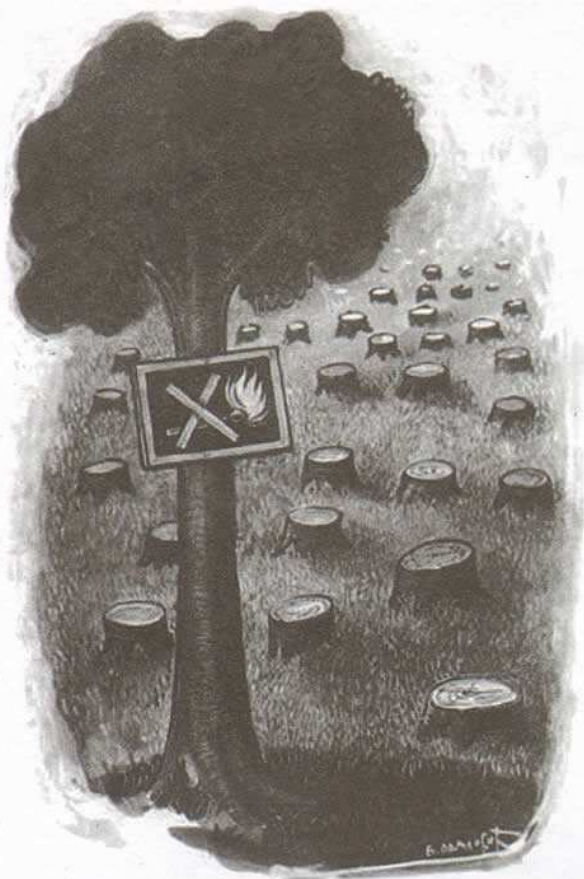
Oca čuvaju gorile – da bi opravdao svoje ponašanje. U ime oca i sinoda – aman, zaman. Dosta je toga! Droga – ne! Politika – da! Za nju nema leka – on se ne traži. Ako je religija opijum za narod, politika je delirijum tremens.

Opasnost vreba na svakom koraku. Zato narod puži. Prvi su koraci najteži. Posle se lako puži. Kad bi se političari pretvorili u uši, čuli bi kako gmižu vaši. Znamo dijagnozu. Ne znamo šta im je.

U redu, crno nam se piše. Ali, mi ne znamo da čitamo.

Ilija MARKOVIĆ

IZ PUNIH USTA

Kako upecati ribu
koja ribi grize rep?

Poljoprivreda je u kolapsu
zbog pokvarenog đubreta.

Vuk hvali jagnje
iz punih usta.

Kada prevrši svaku mjeru -
svinja se kolje.

Lude krave su
pretjerale sa travom.

U Sahari ima riba
ko salate!?

Ovan jeste predvodnik,
ali nije idejni vođa.

Kad je šišaju,
ovca je mirna ka' jagnje.

Vladan ČIZMOVIĆ ČIKI

DELENJE PRAVDE

Fudbaler je konačno napravio atraktivan potez.
Doveo je devojkicu na utakmicu.

A sada ćemo čuti izveštaj o stanju na putevima
od dežurnog lekara u hitnoj pomoći.

Taj podatak govori sam za sebe.
Zato vam ga nećemo saopštiti.

Kod nas kriminal nema perspektivu.
Svi lopovi su se odali biznisu.

Mi smo za Evropu važna karika
u lancu ishrane.

Za pisanje naše istorije ima dovoljno krvi,
ali oskudevamo u papiru.

Mi smo poštovali primirje,
dok ga nismo bolje upoznali.

Ne može se živeti od uspomena
ako se ne unovče.

Ubica je bio neuračunljiv.
Radio je ispod svake cene.

Dejan TOFČEVIĆ

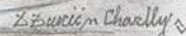

Oboje smo bolesni.
Muža boli glava, a mene briga.

Milica PAPOVIĆ

DRAGAN VARAGIĆ GICO

VLADIMIR MIĆKOVIĆ

Tačan sat

Trinaesti je jul dvijehiljade i osme. Velika sala Vlade Crne Gore u Ulici Jovana Tomaševića u Podgorici, preko Morače, puna je do posljednjeg mjesta. Svečana je akademija povodom Državnog praznika 13. jula, najsajnijeg datuma u cjelokupnoj istoriji Crne Gore. Sto trideset je godina od proglašenja male Crne Gore za samostalnu, suverenu, nezavisnu, slobodnu državu Evrope i Svijeta, na Berlinskom kongresu 1878. godine, i šezdeset sedam godina od Trinajstojulskog ustanka naroda Crne Gore protiv najveće pošasti u cjelokupnoj istoriji civilizacije – pošasti Fašizma. Organizator ove velike istorijske, kulturne i prigodno-zabavne manifestacije je Udruženje saveza boraca Narodno-oslobodilačkog rata i antifašista Crne Gore – SUBNORA CG.

Nije suvišno ponoviti: sala je i bukvalno puna do posljednjeg mjesta. Prazna je samo jedna jedina stolica u sredini prvog reda. Na okupu je cjelokupna politička, kulturna, umjetnička, intelektualna elita Crne Gore.

U sali je najviše ljudi iz vlasti, na položajima u velikoj i maloj privredi i društvu, iz Parlamenta, pravosuđa, javnih ličnosti... a prisutni su i samo neki lideri i članovi opozicionih partija. Zapaženo je i vidljivo, kao na dlanu, odsustvo vođa stranaka i njihovih podanika koji baštine lik i djelo Draže Mihailovića, Pavla Đurišića, a gdje-ko i Radovana Karadžića, Ratka Mladića, Vojislava Šešelja...

Deset je sati, ili samo što nije, u koliko je, upravo, zakazan i sam početak Svečane akademije.

U sali su već, valja za početak spomenuti samo tri imena: Filip Vujanović, predsjednik Crne Gore, Andrija Nikolić, brigadni general i predsjednik Saveza udruženja boraca i antifašista Crne Gore i Dragan Mitov Đurović, sekretar ovog Saveza, siva eminencija manifestacije: scenarist, reditelj, voditelj, aranžer, organizator Svečane akademije.

Moje prisustvo tumačim kao odgovor sa „nadležnog mjesta“ na javnu izjavu da sam ja „rođeni antifašist“, da sam „prvo antifašist, pa čovjek, ako sam čovjek“, ili da mi je pozivnica poslata, navodno, kao „javnoj ličnosti“, ili pak kao „dobitniku (izvjesne) nagrade za životno djelo“ u Crnoj Gori. Tek, bilo kako bilo, bilježnik ovog zapisa o takvoj počasti mogao je samo da snijeva.

U punoj sali vlada skoro potpuna tišina. Zapravo, čuje se samo tihi žagor, koji sve više utihnjuje u nekom iščekivanju.

Dragan Mitov za govorničkim pultom osvrće se lijevo-desno, kontroliše spremnost svih aktera Akademije. Prati pogledom pitomce u paradnim uniformama, umjetnike u narodnim nošnjama, muzičare... Šeta na malom prostoru, kao „lav u kavezu“, i kao usputno pogleduje na sat! Na čelu mu se oslikava blagi izraz brige, pa neprimjetno vrti glavom.

Upravo u tom momentu u salu ulazi Milo Đukanović, predsjednik Vlade Crne Gore, u punoj svojoj veličini i visini, uz skoro nevidljivi-

NE ŽURI

SAVO MARTINOVIC

vu pratnju. Svi u sali ustaju i razliježe se dug gromak aplauz. Milo se okreće prema sali ispred prazne stolice i gestovima obje ruke utišava aplauze, kao da govori: „pijano, pijano”...

Milo se pozdravlja sa Andrijom Nikolićem, a onda i sa Draganom Đurovićem.

Pisac ili samozvani hroničar sve zapisuje, iako možda ne čuje nijednu riječ.

Zapisivač zamišlja, ili „književno nadgrađuje” ovakav razgovor (a možda se radi o stvarnoj imaginaciji):

Dragan Mitov (dok neprimijetno podiže kažiprst desne ruke):

„Kasniš, kasniš, Milo, cijelo pola minuta! Obrati pažnju, Muro, drugi put!” – Liči na prijekor ili znak uvećane intimnosti.

Milo (ozbiljno): „Zar i ti, sine Mitov? Ne kasnim ja, Mitoviću, ni pola minuta, ni kvarat sekunda! To tvoj sat, Muro, ide unaprijed pola minuta!”

Dragan: „Izvini, Milo, molim te kao brata, nijesam to imao u vidu.”

Milo: „Profesionalac si, pismen, obaviješten, prispio, nijesi mali, punoljetan, kapac si da daš glas kome ti je drago, pratiš, valjda, i 'istraživačko novinarstvo' 'Monitora', 'Dana', 'Vesti'... Pa, morao bi znati ko od nas dvojice ima skuplji i bolji, a time tačniji sat! Ako nijesi znao, a jesi, skup sat mora biti dobar, dobar sat mora biti tačan, a tačan sat ne žuri!”

„Tačno, tačno, tačan sat ne 'ita' – potvrđuje Dragan. – „Sve pratim, Milo, i sve mi je jasno. Ovo je samo moj nenamjeran previd. A, da budem dosljedan, očekivao sam da ćeš doći ranije pola minuta!”

Milo: „I tu si se, moj Muroviću, opet prevario, a malo više pokazao da nijesi obaviješten koliko se od tebe kao neamatera očekuje! Ili, kako veliš, praviš drugi previd. Sad ću ti jasno reći. Ti znaš da ja ne volim ni da kasnim, ni da ranim. Posebno vodim računa da ne poranim. Sjeti se, Mitoviću, koliko je bilo nagovora, pritisaka, peticija, demonstracija i čega sve ne... da održimo Referendum o nezavisnosti Crne Gore – prije no što mu je vrijeme. Sve sam izdržao i nijesam poranio.

A da sam, moj Mitoviću, poranio, da malo pretjeram, ne pola minuta, no pola sekunda, ti bi danas bio podanik, možda, guvernera ili nadvojvode Šešelja u Dvadesetsedmoj srbijanskoj izbornoj jedinici. A ne u samostalnoj, suverenoj, nezavisnoj, slobodnoj Crnoj Gori. Ili bi možda izdigao, izbjegao negde iz rođene zemlje. Za Referendum sam se, priznajem, strogo držao principa, kako bi Maršal rekao, kao pijan plota: Ne održati ga ni dan prije ni dan kasnije no tačno kad treba! A kao što znaš, u istoriji je dan manji od sekunda.”

Dragan: „Hvala ti, Milo, na pokukama, drugo od tebe nijesam ni očekivao. A sad sam trajno učvrstio uvjerenje ko od nas dvojice ima skuplji, bolji i tačniji sat.”

I na kraju, zašto ne reći i ovo: Svečana akademija je protekla kao po otkucajima najfinijeg švajcarskog ručno izrađenog ručnog sata.

**Svi kupujemo crni hljeb
kako bi nam sve bilo u tonu.**

**Tapšanje po ramenu je nagovještaj
da će te uskoro tovariti.**

Milenko BLEČIĆ

**Dijalog nema alternative.
Varaćemo se još.**

**Policija je prekinula lanac kriminala.
Izašla je iz lanca.**

**O kompromisu sve najbolje.
A sada, postupi po naređenju!**

Darko Batan ŽUNJIĆ

ZIDOV! PLAKANJA

**Mi nemamo zid plača.
Ovdje se plače između četiri zida.**

**Učutkali su ga.
Dali su mu riječ.**

**Država je kao žena:
Često ljubi, rijetkima daje!**

**Kad u istrazi napunimo gaće
to je za njih puna kapa.**

**U odbojci protivnike
razdvaja mreža
a na stadionima policija.**

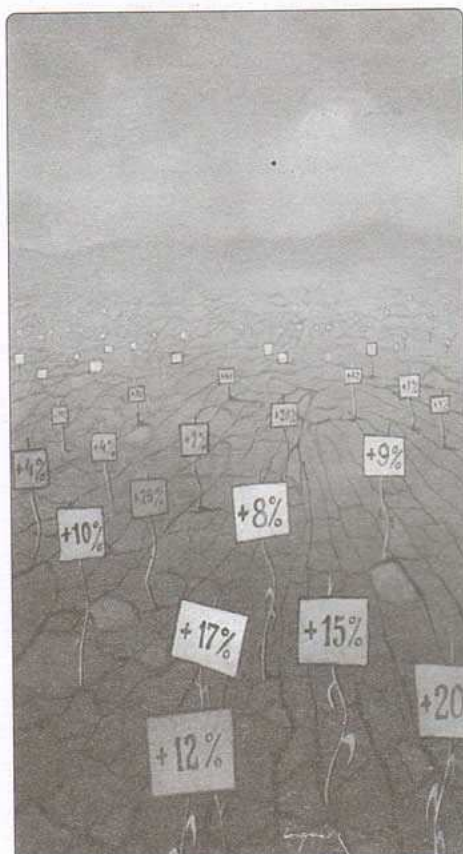
**Mene profesori izvode na tablu
a kolegice u motel.**

**Imala je kompleks niže vrijednosti.
Uvijek je voljela da bude ispod.**

Mijo MIRANOVIĆ Graf

DUŠAN ĐURIŠIĆ

DOUMICE

ON JEDINI

Najljepši je, najumniji,
silan kao lav.
Svi su drugi krivi,
on jedini prav.

NAJMANJE ISTINE

Odavno je znano
da najmanje istine ima
u memoarima
i dnevnicima.

DNEVNIK ILI BAJKA

Čitam dnevnik jednog pisca,
svojevrsnu bajku.
Na momente, čini mi se:
čitam ružnu bajku.

OSIM NJEGA

U dnevniku jedan pisac
mnoge ljude slika.
Osim njega, tu ni jednog
pozitivnog lika.

DIVNA SILA

Ima neka divna sila
što me brani
od nesoja raznih fela
i pogani.

U NJEGOVI DNEVNICIMA

Ko pomenut tamo nije
može biti sretan,
jer da je pomenut
bio bi - oklevetan.

ŠTO SLIJEDI

Lažova sam naslikao.
Ako se prepozna,
slijedi mi pljuvanje
i odmazda grozna.

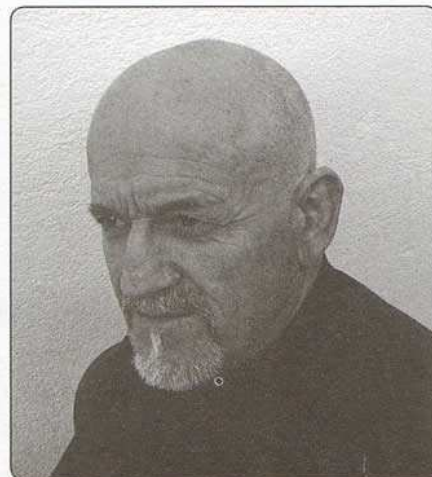
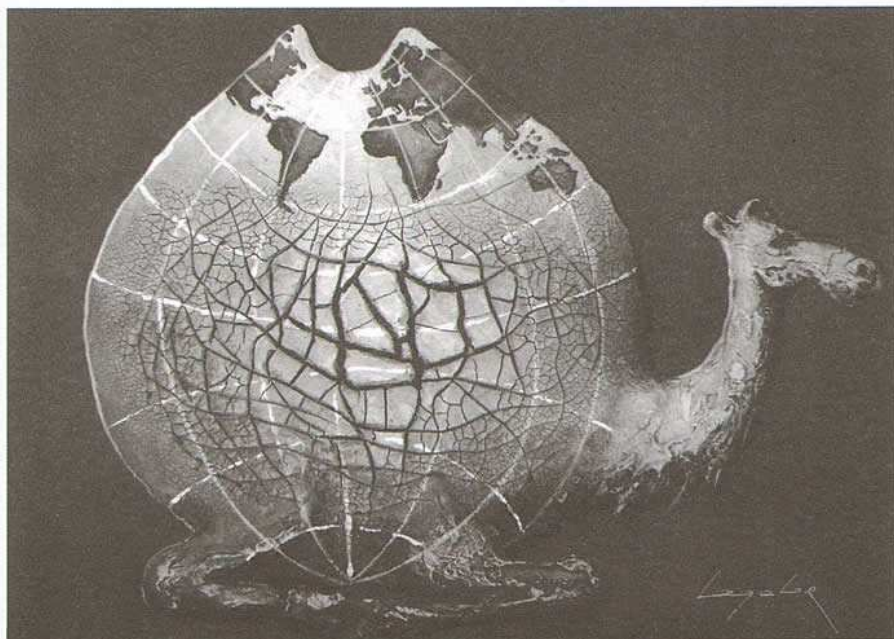
JEDINI PRAV

Krivi su svi ini,
kriv je svijet sav.
Samo on jedini
iskren je i prav.

SAMOZVANI BIOGRAF

Moj biograf samozvani
nedavno je izjavio
da sam bio da nikada
nijasam ni tren boravio.

– Nagrada grada SIONA (Francuska) na INTERNACIONALNOM FESTIVALU „ANTIRATNE KARIKATURE” Kragujevac, Srbija 2011.

LUKA LAGATOR, karikaturista

– Treća nagrada na INTERNACIONALNOM FESTIVALU KARIKATURE „HUNA”, Zagreb, Hrvatska 2011.

– Prva nagrada na INTERNACIONALNOM FESTIVALU KARIKATURE „HUMOUR A GALLARATE”, Gallarate (Milano), Italija 2011.

– Specijalna nagrada na INTERNACIONALNOM SALONU KARIKATURE, Zemun, Srbija 2012.

DARKO DRLJEVIĆ, karikaturista

88. Buenos Aires, Argentina 2011 – Specijalna nagrada za digitalni humor
89. Kragujevac, Srbija 2011 – Nagrada grada Ingolstata /D/
90. Braila, Rumunija 2011 – GRAN PRIX
91. Anapa, Rusia 2011 – Treća nagrada
92. Sofija, Bugarska 2011 – Honourable mention/Specijalna nagrada
93. St. Petesburg, Rusia 2011- Specijalna nagrada
94. Peking, Kina 2011 – Honorary prize
95. Peking, Kina 2011 – Excellent prize
96. Stuttgart, Njemacka 2011 – Specijalna nagrada
97. Bucovina, Rumunija 2011 – Prva nagrada
98. Seoul, Korea 2011 – Specijalna nagrada
99. Teheran, Iran 2012 – Prva nagrada
100. Baku, Azerbejdzan 2012 – Specijalna nagrada „Don Kihot”
101. Pljevlja – DANI HUMORA I SATIRE, Crna Gora 2012 – Gran Prix
102. Piracicaba, Brazil 2012 – Honorable Mention

START TRKE

Pravda mora biti zadovoljena.
Imamo potentne sudije.

Davo je prvi izmislio reket.
Uvijek dođe po svoje.

Sprinter je uletio u pucanj.
Lekari se bore za njegov život.

Predao sam svu pšenicu državi.
Nema tu hleba!

I naš kriminal ima državu!?

RADE ĐERGOVIĆ

UZALUDNE

Upao sam u loše društvo.
Valjda će i od mene da bude nešto.

U saobraćajnoj nesreći najbolje je prošao
onaj koga je samo vrijeme pregazilo.

Uzalud pjevam uspavanke.
Novac nikako da mi legne na račun.

Potpuno sam se prilagodio sredini.
Srce mi je u peti, a glava u torbi.

Nije mi vjerna.
Često odlazi svom mužu.

Kod nas su velike socijalne razlike.
Dok jedni umiru od gladi,
drugi jedu govna.

Šta sve učenik treba da zna
da bi ponavljao razred?

Kakav paradoks?
I za odličan i za nedovoljan uspjeh
u školi koriste se isti udžbenici.

Najdalje smo stigli na putu
koji nikuda ne vodi.

PERICA JOKIĆ

USPAVANKE

EKSPRES PREPORUČENO

Pišem ove retke
za gospodu pretke...

Cijenjeni predaci,
mi ispasmo bedaci...

Imam snažno uvjerenje:
izigrasmo vaše povjerenje...

Džaba ste se s osvajačem tukli,
za uši ga po bojišta vukli...

Mjesto da smo dični s vašim grobom,
mi gložimo sami se sa sobom...

Bože dragi, što nas ovo snade,
sve kličemo: „Živjele nam svade...!”

Pa vi zato časa ne časite,
no, kren'te se – sve da nas spasite...!

Nek' praktične rode vam se misli,
Potegnite suvu drenovinu,
i sve, su š njom, koliko vas ima,
opletite po praunucima,
pa nam pamet, jer, vi ste u pravu,
dočeraite napokon u glavu...!

DRAGAN KOPRIVICA

KOME JE ODZVONILO

Napisano je mnogo aforizama o magarcu
ali on nije postao pametniji.

Obogatio se preko noći!
Sada pjeva:
Oj, svijetla majska zoro!

Poliičari su pobrkali lončice
pa cio narod kuvaju u jednom kazanu.

Za ovoliko kukavičluka
potrebna je građanska hrabrost.

Kad zvoniš na uzbunu
ne razmišljaj koga ćeš probuditi.

Veselin BRNOVIĆ

PO-NOSA

I nedodirljivi su počeli
da se pipkaju.

Boli ga dupe!
Neće na paradu ponosa.

Milojka JOVOVIĆ

MUVOLOVKA

Na repu smo civilizacije.
Branimo je od muva.

Moćnik je u trendu.
Ima brzo bogatstvo i sporu savjest.

Civilizacija nas bogato daruje:
visokom modom i lažnom slobodom.

Sunce, utihni i ostavi me samu
da sagledam tvoju i moju tamu!

Čovjek je svjetlost razložena
kroz prizmu demokratije i ljudskih
prava.

Višnja KOSOVIĆ

HUMOR I S@TIR@ N@ INTERNETU

LJUDNIC@

Prvi sajt humora i satire u Crnoj Gori

AFORIZAM
SEDMICE

AFORIZAM
MJESECA

AFORIZAM
GODINE

Kliknite s ljubavlju na

www.ljudnica.me

i osjetite DAH DUHA I DUHOVITOSTI!

(RAZBI)BRIGA

*Istraga je u toku...
dok se zločin ne zaboravi.*

*Prodao bih mnogo godina
za malo pameti.*

*Vrijedio je za dvojicu.
Bio je čovjek i po!*

*Nemamo svojih briga.
Samo su tuđe naše.*

*Sve moje bivše djevojke
srećne su što sam bivši.*

MILINKO BOJAT

STO DANA

Rusi nam se uvek nađu u nevolji.
Prave nam društvo.

Živim u hraniteljskoj porodici.
Kod oca i majke.

Član sam društva ometenih u razvoju.
Živim u Srbiji.

Ima samo jedan jači od mene.
Moj ego!

Trst je naš!

A, izgleda, da i Kosovo ima isti status.

Oni jesu zadojeni nacionalizmom
ali ni mi nijesmo sisali vesla.

Novoj vladi smo dali sto dana.
Toliko joj treba da nas dokrajči.

Naše podzemlje
najbolje odslikava situaciju u zemlji.

Nova vlada vodiće
drugačiju politiku od prethodne.
To je, u kratkim crtama, i njen program.

Vreme prolazi, a rezultata nema.
Izgleda da nam vreme nije naklonjeno.

ZORAN T. POPOVIĆ

BEZ KROVA NAD GLAVOM

Napokon nas je ogrejalo sunce.
Ostali smo bez krova nad glavom.

Negujte vaše misli.
Dopustite da vam isperu mozak.

Kome je došlo iz dupeta u glavu
preporučljivo je da ne otvara usta.

Ja sam savršeno normalan.
Ni psihijatri mi ne mogu ništa.

Okrenuo bih drugi list
ali sam ostao zaglavljen između redova.

Dodu tako godine, kada plod mašte
postane zabranjeno voće.

VLADICA MILENKOVIĆ

BEZ PRIČE

Svi pričaju o ekonomskom propadanju.
Ja ne pričam, ja propadam!

Braćo, ovo je blagostanje!
Sa smrtonosnim ishodom.

Živim od vazduha
i tako egzistiram punim plućima.

E, kad se setim onog blagostanja!
Kao da je malo sutra bilo!

Ja sam go i bos.
Za moj stajling brine država.

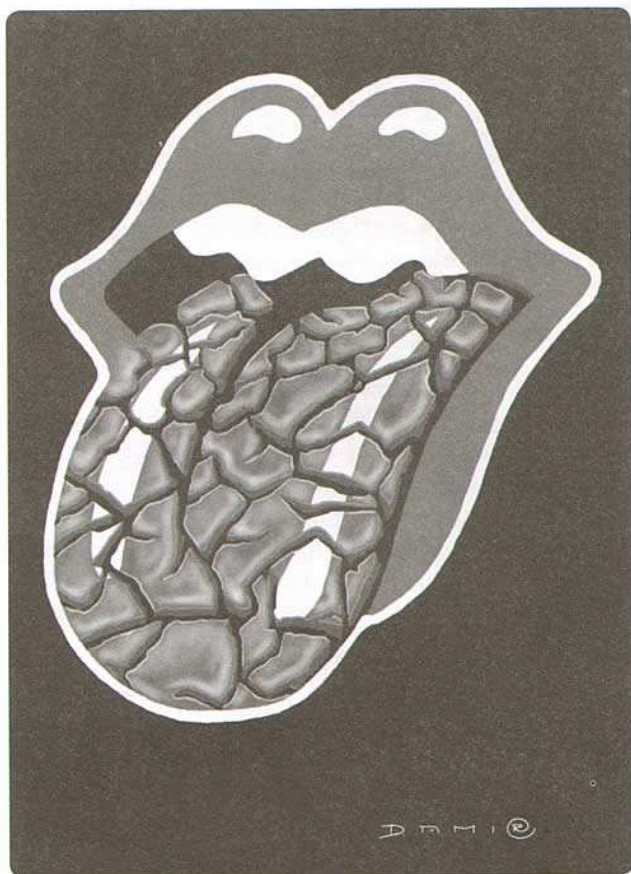
Spremam se i za crne dane.
Ali, uzalud – došle su crne godine.

Danas primam platu
a još se od prethodne nisam oporavio.

Svaka gladna godina nas muči
ali ova, kao da hoće da nam skрати muke.

SLAVOMIR VASIĆ

CVRČAK I MRAV

Radio je iz sjenke
nadajući se debeloj ladovini.

Postigli smo kompromis.
Oni su bili bolji, a mi smo pobijedili.

Jedni skupo plaćaju svoje greške
drugi ih skupo naplaćuju.

U savremenoj basni
cvrčak bi uživao u izobilju
a mrav štrajkovao glađu.

Draža mi je iskra domaćeg ognjišta
nego zvijezda tuđeg sazvježda.

RAJKO ANTOVIĆ

ONI i OVI

ONI kažu biće bolje
kada OVI budu dolje
a OVI su zdušno bore
da što duže budu gore.

Dok u sjenci prave Vladu
ONI kažu OVI krađu
ko da ONI juče nisu
republičku muzli sisu.

U glavi mi zvono zvoni
zvone OVI zvoni ONI
pa se bojim gluho biloa
da nam nije odzvonilo.

Dok se vodi borba teška
visoki se čova smiješka
i od smijeha suze roni
svejedno mu OVI, ONI.

MILADIN BERIĆ

Kraj milicionera, koji je stajao ispred pješačkog prelaza, zaostavio se automobil. Jedna starica uplašeno je hitala preko prelaza na drugu stranu ulice.

Zašto se žurite, bako? – rekao je ljubazni vozač. Sećekaću vas da prodete, imam dosta vremena!

Na ove riječi milicioner je naćulio uši i počeo pažljivo da posmatra vozaća. On nije pokazivao nikakve

GRESKA

znake nervoze, nije lupkao rukom po upravljaću, nije ni zviždukao. Samo se osmehivao. Osmeh mu je bio iskreno ljubazan, ali je saobraćajac osjećao da u atmosferi nešto nije kako treba. Ipak, odlučio se da interveniše tek kada je vozač bakici, koja je stigla na drugu stranu, dobroćudno mahnuo rukom. Molim vaše isprave – rekao je strogo.

Ali... zašto? Šta sam uradio? – počeo je vozač da muca.

Dajte mi vozaćku dozvolu.

Nemam je... nijesam je ponio. Ovo nijesu moja kola, nego sam ih „pozajmio”.

Tako sam nešto i pomislio.

Ali, u ćemu sam pogriješio?

Razmisli i sam: koji od naših vozaća tako ljubazno propušta pješake na prelazima! Odmah si mi bio sumnjiv!

MIJO MIRANOVIĆ GROF

Vremenu rata i mira
Replicira satira
Opomenu šalje tihu
U prozi ili stihu
Isprića sve u ćetiri oka
Pred hiljadu svjedoka
Više u zbilji manje u šali
Vlast vidi u horizontali
Ima jednu ustaljenu naviku
Ne (s)klanja se predsjedniku
Ruga se voćama i diktaturi
I uvoznj demokraciji
Priću vješto plete
Kad proziva entitete
Navrati u kafiće
Izbori su njeno piće
Ne skriva se iza paravana
Stranke su njena hrana
Ćesto nezvana zaće
Gdje su mito i kraće
Na ministre i Vladu
Ispali kanonadu
Vjerna je svojoj sućtini
Replicira i Skupćtini
Za tendere i tranziciju
Potpisuje peticiju
Pjeva domaće hitove
Ismijava lažne mitove
Vizije i propali ideali
Slatko su je zasmijali
Za birokratsku službu
Pripremila je tužbu
Uprilići posjetu
I braćnom krevetu
Sa humorom u duetu
Ne promašuje metu
Sjeme njeno nije štetno
A plodno je izuzetno
Da balada ne bi bila dugaćka
Pjesmi o satiri sad je taćka

BALADA O SATIRI

Živko VUJIĆ

KOVAĆI SREĆE

ovaći naše sreće su neki grubi, krupni ljudi jer za kovanje je potrebna snaga. Preko njihovih napetih mišića je nategnuto odelo a u rukama maljevi. Veliki i najteži na dugim jasenovim držaljama. Dok kuju skidaju se goli do pojasa. Postavljaju sreću na nakovanj. Ne žare je, nije to gvožće da se kuje dok je vruće. Zaboravili su na mehove jer je njihova moć razmekšava. Dok kuju znoj se sliva niz maljave grudi i leća. Povremeno zastaju i naginju pivo pa otiru usta podlakticom. Brzo se napijaju. Iz radija zavija muzika, neki zastanu i podignutih obrva otpevaju po neki tužan i banalan stih. Prićaju masne šale, podriguju i viću. A sreća je sve tanja kako su majstori pijaniji i obesniji. Njima to ne smeta, kako vreme protiće sve više zamahuju i jaće udaraju. Bat odjekuje ćitavim svetom. Plašljivi se trzaju na svaki udarac. Kovaćima to ne smeta, jer kako je sreća tanja njihov posao je blići kraju, pa navaljuju sve jaće. Na kraju sreću pretvaraju u prašinu koju plahi vetar raznosina sve strane. Ako do tebe stigne neki deo sreće i ti je prepoznaš, ćuvaj je kao oći u glavi. Kovaći ionako imaju previše posla.

DEJAN TOFĆEVIĆ

PONEŠTO I CURI

Svi hoće da skoče u bolju budućnost.
Zato je toliko prestupa.

①
Moral jedinice je ravan nuli.

②
Nije baš sve u redu.
Ima nešto i u stroju.

③
Vrijeme je novac.
Mi smo moneta za potkusurivanje.

④
Istrajaćemo na našem
pravednom putu!
Ukoliko potrajemo.

⑤
U početku bješe riječ.
Onda se sporečkasmo.

⑥
Ne teče sve.
Ponešto i curi.

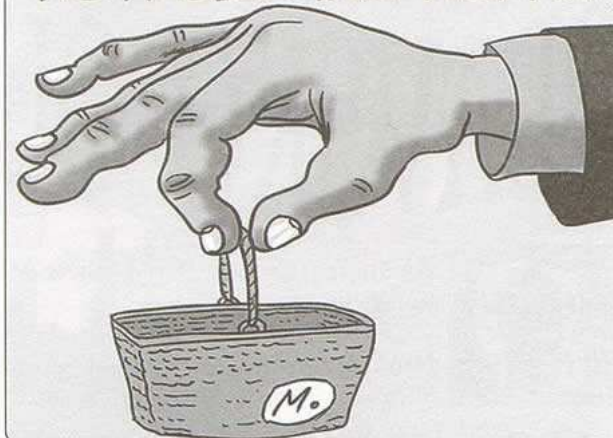
⑦
Kakav geometrijski spoj:
okrugli sto i kvadratne budale!?

⑧
Kad vođa ima viziju
onda narod počinje da halucinira.

⑨
Pacifisti su se raspištoljili.

RADOJE MADO GOLOVIĆ

ПОТРОШАЧКА КОРПА

PISAC ROMANA

Ako svaku reč staviš na svoje mesto
ni jedna ti neće biti poslednja.

⑩
Crnji je onaj
koji je Suncu bliži.

⑨
Književn klub je zatvoren krug
serdara i vojvoda
na jednakom rastojanju od centra moći.

⑧
Ne živi se od priče.
Zato pišem roman.

⑦
Mislim, dakle još uvek nisam svestan
da drugi misle za mene.

⑥
Dobar, bolji, najmanje zlo!
Loš, gori, najveće dobro!

⑤
Ko preživi, neka piše!

GORAN RADOSAVLJEVIĆ

HEEPIGRAMY

Dragi predsedniče, oprosti,
ne pokušavam da Vas ganem,
al' kad mi već dajete kosti,
smem li ponekad i da lanem!

Guske su spasle Rim,
toliko znamo o njima:
mi eksperimentišemo
još uvek sa ovnovima!

Oživljavanje privrede,
i našoj vladi je jasno,
treba započeti odmah...
Za radnike je kasno!

Problemi sa bon-tonom
Balkancu su bojlka stara:
ne znamo u kojoj se ruci
drži nož, u kojoj kašikara!

RADE JOVANOVIĆ

Mi smo dali smisao o
sporazumu o pomirenju.
Izazvali smo sukob.

④
Pobeže mi žena sa drugim.
A. ništa joj nisam radio!

⑩
Kod mene se zna ko nosi pantalone
ali se ne vide ispod kecelje.

⑧ ⑨
Ubijam se od posla
Da ne crknem od gladi.

MILAN RANKOV, Vršac

PLAVSKO-GUSINJSKI BISERI

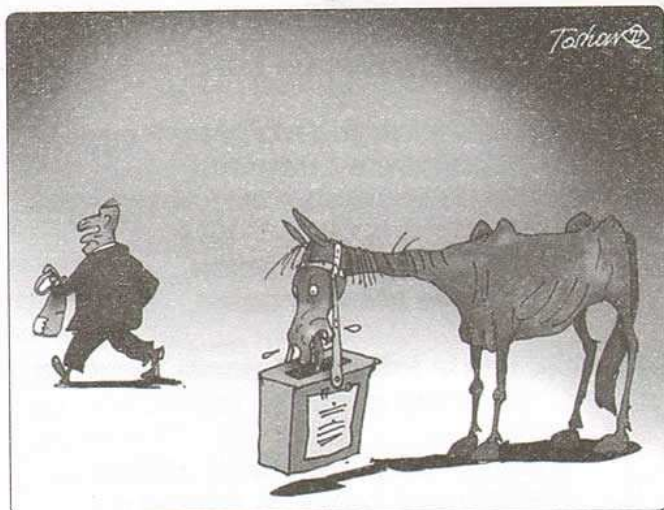
a jednom veselju u Plavu, dijete Mana Kajina je, kroz plač, zvalo oca.

„Babo, pratili su me za tebe, da ti kažem da je majka umrla. Rekli su mi da odmah dođeš kod kuće”.

Man ga priupita: „Čija majka, sine, moja alj tvoja?”

Kad mu dijete odgovori: „Ada tvoja babo Kaja”, Man ga pomilova po glavi i, umirujući ga da ne plače, reče:

„Dobro sine, ne plači. Moglo je biti i gore. Ja se prepadoh da nije tvoja majka umrla”, i šeretski dodade: „Bez nje ne bi mogli ni ja ni ti a bez moje možemo. Haj ti ki kući sine, sad ću ja doj”.

uvdiju Pupovića, koji je, kao rezervista Vojske Jugoslavije, odbio da jede svinjetinu, prekorio je njegov starješina riječima:

„Šta se sad praviš veliki musliman i nećeš da jedeš svinjsko.

Kad si bio vojnik, u Titovo vrijeme, krkao si krmetinu”.

Zuvdija ga pogleda i reče:

„Druže komandire, vrni ti mene ono vrijeme i Tita, etevesat ću ti pojesti čitavo krme i to živo”.

akon nekoliko dana i noći provedenih pijući i tamburajući kroz pendžer Markišića kafane, Fehim Šačkov ugleda, niz čaršiju masu ljudi sa nosilima.

Kako mu ni društvo oko njega nije znalo ko je umro, pozva i konobara i zamoli ga:

„Moljim te iskoči i pitaj koga to nosu. Viđi da mi to nije majka Bog ti ga jaki. Ostavio sem ju mučno bonu, ada na ljipcač.

Ako je ona, velja mi da otidnem na kopanje, da se ne obrukam.

(Iz knjige anegdota PLAVSKO-GUSINJSKI BISERI, Ibrahima REKOVIĆA)

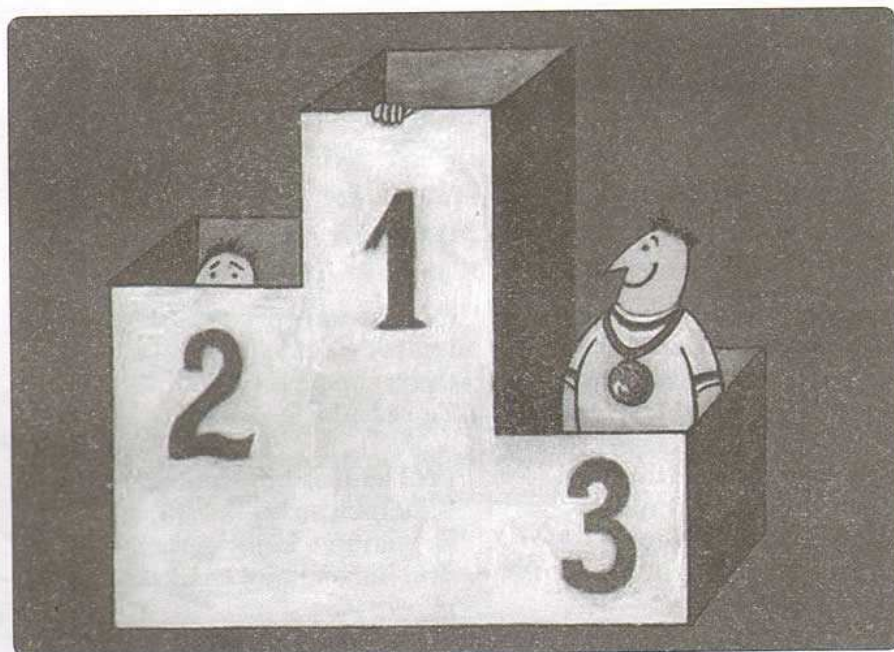

oslije nekoliko neuspjelih pokušaja da proda kravu /za koju se u selu pričalo da sama zna put

do čaršije i natrag do Bogajića/, da bi izmirio dug, stari Ago Musić je kravu vraćao kući.

Usput ga komšija priupita: „Ada Boga ti Ago, davašelj ti šta za nju danas”? Ago ga pogleda i reče:

„Bogomi davaše. Možda više no i što velja. No mi niko ne dava koliko sem ja dužen, te ju opet vrnuh”.

Danilovgrad – prijestonica crnogorskog humora

XIII CRNOGORSKI FESTIVAL HUMORA, SATIRE I KARIKATURE

Danilovgrad, 29. septembar 2012.

ODLUKA ŽIRIJA

Na konkurs za aforizme, satiričnu priču i karikaturu, pristigla su 75 rada, od čega: 48 setova aforizama, 27 satiričnih priča i 28 karikatura (tema za karikaturu: SUŠA).

Aforizmi i priče slali su se pod šifrom.

Žiri za dodjelu nagrada i priznanja radio je u sastavu:

– prof. dr Draško Došljak, predsjednik

– Darko Drljević, karikaturista, član i

– Bogić Rakočević, književnik, član.

Žiri je odlučio kako slijedi:

– najbolji aforizmi, potpisani šifrom „PSIHIJATAR“, autora Vladimira Dramićanina iz Beograda,

– najbolja satirična priča, priča SATIRA ZA LAKU NOĆ, potpisana šifrom „JABUKA“, autora Vladimira Bulatovića Bučija, pisca iz Novog Beograda,

– najbolja karikatura, rad Vjekoslava BOJATA, karikaturiste iz Podgorice.

Nagrade i priznanja biće uručeni na završnoj večeri Festivala, koja će se održati 29. 09. u sali Centra za kulturu u Danilovgradu, sa početkom u 20 h.

POVELJE ZAHVALNOSTI za doprinos razvoju humora i satire uručene su Raku Nikčeviću, mr Seidi Belegović, Branku Kovačeviću, Draganu Sklenderu, prof. dr Mišu Obradoviću, Vujadinu Šaranoviću i Bojanu Popoviću.

Mr Seida Belegović sa talentima

Prva Petoljetka

MOJ OMILJENI POLITIČAR

Moj omiljeni političar je jak na djelu dok glasa srpski za državu koja bi htjela da postane evropska, a ostane srpska. Na izborni miting dolazi u šubari na kojoj sija kokarda, dok u lijevoj ruci drži crveni karanfil. On, dakako, ne poštuje izbornu šutnju jer mu se čini da ni izborna šutnja ne poštuje njega.

Moj omiljeni političar se još dugo poslije izbora smiješi sa zakupljenog panoa iako bi trebao da plače, jer je zahvaljujući meni koji nisam ni izašao na izbore, pobijedio. On je umišljen tip, a usput i izuzetno narcisoidan čim mu se ne silazi sa one dvije gvozdene noge odakle nas gleda sa visine vjerovatno misleći da je Ana Kurnjikova ili Šakira i da je narod željan onolike njegove ljepote. Bog ili onaj ko ga ovih zadnjih godina na ovim meridijanima predstavlja jednom prilikom je rekao: svakome prema potrebama i svakome prema zaslugama tj. nekome Ana, a nama on.

Moj omiljeni političar je, obavezno, i član Vlade, ponekad punopravni, a ponekad pridruženi ili dopisni. On, onakav kakav je, nije za Opozicije jer je nestrpljiv i nije navikao da čeka svoje vrijeme, odnosno svojih pet minuta. Spreman je na koaliciju i sa crnim đavolom ako ga ta kolicija vodi do vlasti. Taj moj, poznat je i po tome što besprigovorno misli glavom svoje partije. Nije kao što bi rekao Radovan treći, član biblioteke, ali je član bar tri Upravna odbora koji itekako znaju da nagrade to njegovo članstvo. Izuzetno je brz na ruci koja mu je sinhronizovana sa okom predsjednika stranke te se ne može kupiti ako se ne ponude velike pare, a za njega su svakakve pare velike. Stalno je u pokretu, odnosno živi nomadskim životom tako da je za svoje prevozno sredstvo odabrao „Jaguar” i to sa dvojica vrata, jedna ulazna, a druga izlazna. Za svaki dan vlasti misli da mu je posljednji pa se ponaša po refrenu omiljene mu pjesme, a to je pogađate „Uzmi sve što ti život pruža”. Ima neograničeno povje-

renje u domaće banke, ali ipak sav svoj teško stečeni kapital čuva na Kipru.

Moj omiljeni političar misli da se prerano oženio pa bi rado onu svoju brkatu ženturaču mjenjao za tri plava tripud mlađa jedva punoljetna ženska janjeta ili anđela. Naravno on je i veliki tradicionalista pa djeci kupuje diplomu na istom fakultetu gdje ju je i sebi kupio. Ispred imena obavezno stavlja ili DR ili MA (za što misli da je skraćena od magistar), a ponekad i oboje, tek da se zna da je došlo njegovo vrijeme da DR-MA.

Moj omiljeni političar je doveo asfalt do rodnog zaseoka, za koji skromno vjeruje da će se jednom nazvati po najvećem sinu istog tj. po njemu. Taj asfalt ne ide ni metra dalje od kuće u kojoj je rođen, mada najčešće dalje i nema ni jedne kuće. Da onaj jaguar

ne bi ozlijedio šape po starim izdrdanim asfaltima koji silom prilika vode do njegovog novog asfalta nabavio je i helikopter, pod devizom kad može pokojni Hamdija Pozderac što ne bi mogao i on, ali mu nažalost NATO pakt rijetko daje dozvolu za letenje. Zato taj moj omiljeni duži i šoferu, i to ne jednog nego dvojicu – za dopodne i za popodne, jer mu se poslije usputnih jagnjećih špinjetaka obavezno prispi pa nije sposoban da vozi.

Moj omiljeni političar još za mnoge stvari nije sposoban, ali je sposoban da vlada i da ... leti. Pa šta onda hoćemo mi koji smo odavno sletili i koji ni za tako jednostavnu stvar kao što je vlast nismo sposobni.

Miladin BERIĆ
(Iz knjige „PRICE IZ
PEDONIJE”, 2007.)